

[Kofod-Svendsen]

mener, at det er en rigtig, væsentlig målsætning.

Jeg tror, at vi i Danmark kan lære lidt mere af, hvordan man har samarbejdet mellem den officielle bistandshjælp eller sagt lidt anderledes mellem Danida og de private organisationer. Jeg tror, det er meget vigtigt, at man her dyrker, hvordan man finder de rigtige rammer. Vi har et problem med de små organisationer, som har en stor folkelig bredde. De har måske et projekt, skal vi sige i prisklassen ½-5 mill. kr. – disse organisationer løser mange opgaver, bygger f.eks. et hospital, en klinik, en skole eller andet, hvor det vil kræve ganske mange ressourcer at vurdere et sådant projekt til 1 mill. kr. Det koster mere at vurdere et projekt til 1 mill. kr. end et større projekt. Vi må prøve ved en rammeaftale eller på anden måde at få dette kontaktorgan, som jeg tror er vigtigt at have mellem de private organisationer og Danida, at tænke sammen, tænke kreativt for at udvikle samarbejdsmodeller, som kan kanalisere flere medlemmer gennem disse organisationer. Jeg tror, at vi ad den vej bedst når de fattigste i de fattige områder. Det er også ad den vej, vi kan øge informationen om ulandsbistand og dermed styrke den folkelige baggrund. Her er vi for mig at se kun ved begyndelsen. Det, der for mig er det vigtigste, når vi taler om de private organisationer, er, at deres egenart respekteres, men der er flere muligheder for at kanalisere midler gennem dem netop med de kvaliteter, de har, som jeg nævnte i mit første indlæg.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Før jeg tager fat på at berøre de emner, der især blev diskuteret her i anden omgang, kan det måske være på sin plads endnu en gang at understrege min glæde over, at når det gælder hovedprincipperne, er vi enige, er der enighed imellem det store flertal af partier, der med fru Helle Degns ord ikke bare vil råbe ud ad vinduerne. Når det gælder nuancerne, er der jo uoverensstemmelser.

Der er flere, der har været inde på spørgsmålet om Nicaragua, og det har været antydnet – jeg tror det var hr. Stinus – at der vist ikke rigtig var sket noget efter den dagsorden, der blev vedtaget. Det mener jeg rent faktisk der er. Danmark har ydet udviklingsbistand til Nicaragua, siden borgerkrigen

sluttede i 1981. I de første år skete det som gavebistand, selv om landet har et forholdsvis højt bruttonationalprodukt pr. indbygger. Det skete, fordi man dengang kunne sige, at der var særlige behov for en genopbygning lige efter en borgerkrig. Men i 1984 normaliserede vi, kan man vel sige, bistandssamarbejdet med Nicaragua og har siden bygget bistanden på statslån plus en begrænset indsats gennem de private organisationer. Statslånsamarbejdet skrider planmæssigt frem. Det første lån i 1985 var på 75 mill. kr., og de projekter er i fuld gang. Netop i disse dage forhandles der i Managua om et andet statslån, det bliver i størrelsesordenen 50-70 mill. kr. Det skal bl.a. anvendes til overrindling og projekter inden for industriel forarbejdning af fødevarer, og som følge af det stærkt udvidede statslånsfinansierede bistandssamarbejde er den samlede danske bistand til Nicaragua vokset betydeligt i de senere år. Siden 1984 er der faktisk sket en fordobling fra år til år, og for i år ser det ud til, at bistanden vil komme op omkring 50 mill. kr., og hertil kommer en række af eksisterende og nye projekter, som gennemføres af de private danske hjælpeorganisationer, hvor der er flere, der er aktive i Nicaragua inden for sundhed, skolebyggeri og landbrug, og alle projektansøgninger af denne karakter er blevet imødekommet.

Så kommer fru Margrete Auken og taler om et vældig fint projekt i Nicaragua. Jeg tvivler da ikke på, at der er sådan et fint projekt, det er der også andre steder. Det, jeg bare sætter et spørgsmålstegn ved, er, hvorfor i alverden man pludselig vil lave særlige regler for Nicaragua. Hvis man vil sige, at vi skal have en særlig smidighed over for disse faste grænser med bruttonationalprodukt, at vi skal acceptere nogle andre beregninger end de officielle for lige at smutte udenom, spørger jeg, hvor kan det dog være, at de selv samme mennesker, der er ubøjelige, når det drejer sig om de rammer, vi arbejder med i det hele taget, pludselig synes, vi skal være smidige og omgængelige, når det drejer sig om Nicaragua. Det har kun en politisk hensigt, og den politiske hensigt hører ikke hjemme i dansk udviklingsbistand.

Jeg forstår på det, fru Helle Degn sagde, at vi får lejlighed til at diskutere det nærmere til efteråret, så lad os tage det op dér. Jeg synes bare, det er trist, hvis man skal lade sig